

LUCY CLARKE

YKSI
HEISTÄ

Suomentanut Kristiina Vaara



Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos:

One of the Girls

Copyright © Lucy Clarke 2022

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty

ISBN 978-951-1-48133-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025



Mimi Hallille

KESKIVIIKKO



Meille kaikille jäisi polttariviikonlopusta päällimmäiseksi mieleen yksi muisto: se, mitä tapahtui rantanuotioiltana. Ennen sitä oli hyviä hetkiä – jopa kauniita hetkiä – niin kuin se, kun söimme kulhokaupalla tsatsikia ja kiiltäviä oliiveja Kreikan auringon alla tai kun nauroimme kippurassa jollekin jutulle, joka ei olisi yhtään hauska uudelleen kerrottuna, tai kun tanssimme paljain jaloin rannalla.

Ei pidä unohtaa noita hetkiä.

Jos olisimme olleet neuvokkaampia, kuunnelleet tarkemmin, jos emme olisi kääntäneet hänelle – emmekä itsellemme – selkää, olisimme voineet estää tapahtuneen. Se tekee tästä niin paljon vaikeampaa. Olisimme voineet muuttaa tapahtumien kulun.

Nyt on liian myöhäistä. Kaikki on ohi. Emme saa koskaan silmistämme sen punaisen huivin päätä, joka hulmusi aamuisessa tuulenvireessä ruumissäkin vetoketjun väliin juuttuneena.

1

LEXI

Lexi laski taksin ikkunan auki. Lämpimässä tuulella tuntui havupuiden ja auringon lämmittämän maan kuiva tuoksu. Valkoisten talojen rivit ympäröivät kirkon korkeaa, sinistä kupolia.

Mikä taivas, Lexi ajatteli. *Luoja, kuinka suuri ja pilvetön taivas saattoikaan olla?* Tuntui taikatemputta vaihtaa Lontoon sateesta liukkaat jalkakäytävät Kreikan paahtavaan helteeseen. Hänen oli vaikea uskoa, että hän oli täällä.

”Olemme viettämässä polttariviikonloppua”, Bella kertoi taksinkuljettajalle valtavat aurinkolasit laskettuina silmiltä, tuoretta punaa huulillaan. ”Lexi on morsian”, Bella sanoi ja kiepahti ympäri etupenkillä osoittamaan häntä.

”Onnea”, kuljettaja sanoi, ja lämpimät, tummat silmät katsoivat häneen taustapeilistä.

”Kiitos”, Lexi hymyili. *Morsian*. Hän oli morsian. Hän pudisti päätään kevyesti, edelleen hiukan äimistyneenä.

”Minä olen kaaso”, Bella ilmoitti ylpeänä. ”Tiedätkö: paras ystävä. Se tärkeä, joka järjestää polttariviikonlopun.”

”Nimitit itse itsesi siihen pestiin”, Lexi lisäsi. ”En ollut aikonut hankkia kaaso.”

”Mitä en suostunut kuuntelemaan, koska et aikonut pitää polttareitakaan.”

”Totta.” Polttarit toivat Lexin mieleen parikymppiset tanssimassa halvoissa hunnuissa, imeskelemässä juomia kikkeli-pil-leillä rakot kantapäissä, yllään liian lyhyet hameet. Itse asiassa, jos Lexi olisi parikymppinen, hän *rakastaisi* polttareita. Hän heittäisi tequilan huiviin, tanssisi korokkeella pikkuruisessa mekossa, ja kun jalat olisivat rakkuloilla, hän potkaisi stilettikorkokengät pois ja tanssisi paljain jaloin. Mutta hän oli nyt kolmekymmentäyksivuotias – ja saanut tarpeekseen aamuista, joina oli herännyt siihen kuvottavaan nolouden ja katumuksen tunteeseen, jolla ei ollut enää mitään tekemistä krapulan kanssa. Hän oli lopultakin – aika lailla kaikkien yllätykseksi, myös omakseen – menossa naimisiin miehen kanssa, jota rakasti.

Rakastan sinua.

Hän oli oikeasti sanonut nuo sanat, ääneen. Tarkoittanut niitä. Se oli tapahtunut aamiaisella, he olivat istuneet miehen keittiössä työtason ääressä hiukset vielä pörrössä, ja mies oli nauranut epäonnistuneelle yritykselleen valmistaa lasagnea edellisenä iltana. Lexi oli sanonut ensin, ettei ateria mikään täysi katastrofi sentään ollut ollut – viini oli hyvää! – ja lisännyt sitten: *Rakastan sinua*. Noin vain. Kaksi upouutta sanaa. Ne laskeutuivat kahvipannun ja hapanjuuripaahtoleipäpinon lomaan.

Mies oli katsonut häntä. Ed Tollock. Kolmekymmentäviisivuotias. Paksut, tummat hiukset, joita raidoitti aikainen hopea. Matala, syvä ääni. Mikä hänestä teki erityisen? Tyyni itsevarmuusko? Vaiko se, miten hän oli katsonut Lexiä pitkään ja intensiivisesti, sitten pudistanut päätään ja virnistänyt niin kuin ei olisi voinut uskoa, mikä tuuri hänellä oli käynyt?

Mies oli siirtänyt heidän mukinsa sivuun, ottanut Lexiä käsistä. Miehen sormet olivat päivettyneet, kämmenselissä oli hienoa, kullanväristä karvaa, ja hän oli sanonut: ”Minäkin rakastan sinua. Ja jonakin päivänä, ihan pian, minä kosin sinua.” Mies

oli hymyillyt hänelle, niin kevyesti, niin avoimesti, ettei Lexi ollut kiskaissut käsiään pois ja paennut paikalta kurkkuaan pidellen. Hän oli kohdannut miehen katseen ja sanonut: ”Niinkö?”

Kolmen viikon kuluttua tuli sormusrasia. Ei hulppeaa kynttiläillallista eikä polvistumista. Ihan vain kävely Thamesin rantaan pitkin, lentoon pyrähtävän sorsan valkoisen vanaveden katseleminen käsi kädessä. Miehen kysymys ja hänen vastauksensa: *Kyllä.*

Nyt Lexi katsahti kihlasormustaan, smaragdin hurjaa kimalusta. Hän aikoi pitää pienet häät: perhe ja ystävät kokoontuisivat juhlapaikkana toimivassa vanhassa myllyssä. Pelkistettyä, intiimiä. Hän ei halunnut mahtavaa pukua, kampaajaa, valokuvaa. Hän halusi vain Edin.

”Ymmärrän: matalaa profilia,” Bella oli sanonut, kun Lexi oli kertonut hääsuunnitelmistaan. ”Mutta Lexi Jane Lowe, älä luulekaan, että selviät tästä ilman polttareita. Menet naimisiin kerran, mikä tarkoittaa, että me lähdemme polttarireissulle, ja sillä sipuli.”

Ja siinä he nyt olivat, Kreikassa pikkuisella Aegoksen saarella. He olivat jättäneet turistien hälinän ja meluisan baarikadun taakseen ajaessaan länteen lentokentältä. Nyt tie oli tyhjentynyt ja kavennut, ja se vei heidät yli pensaikkojen reunustaman rinteeseen, missä musiikin korvasi vuohenkellojen kilinä ja aasin inunta oliivipuun pitenevässä varjossa.

Lexi oli sanonut Bellalle haluavansa viettää viikonlopun auringossa lukien, uiden ja syöden. Bella oli nyökytellyt vilpittömästi ehkä kaksi sekuntia, mutta sitten hänen suupielensä olivat alkaneet nykiä ja hän oli kohotellut kulmakarvojaan sen merkiksi, että hänellä oli täysin toiset suunnitelmat.

Bella puhui nyt jotain kuljettajalle, viittoili kiivaasti, ja kuljettaja hytkyi naurusta. Lexi hymyili. Luoja, miten hän rakasti tuota naista. Bella oli hänen *kyllä*-ihmisensä. Se, jolle saattoi soittaa

mihin aikaan vuorokaudesta tahansa, kertoa kaistapäisen idean ja saada aina innokkaan vastauksen: *Kyllä!*

Fen – Bellan tyttöystävä – oli tyyni Bellan energiamyrskyn rinnalla. Fen katseli ulos taksin ikkunasta, tuuli hyväili hänen lyhyttä, vaalennettua tukkaansa. Niskan pieni pääskystatuointi oli niin elävästi tehty, että sekin näytti nousevan lentoon. Hänen otsansa oli rypyssä ja leukaperät jännityksestä kireinä. Ilme oli niin ristiriidassa hänen tavanomaisen rennon, kepeän hymynsä kanssa, että Lexi kosketti hänen käsivarttaan ja kysyi: ”Fen, onko kaikki hyvin?”

Fen säpsähti. Kireys haipui, ja hän hymyili. ”On, joo. Sori. Olin ajatuksissani.”

Lexi oli aistinut Fenin ja Bellan ikävän tunnelman lentoken-
tällä, tauot heidän sanojensa välissä olivat jotenkin raskaita. Hän kysyisi siitä Bellalta, kun he olisivat kaksin.

”Kiitos vielä, että saamme majoittua tätisi huvilassa”, Lexi sanoi.

”Se on minulle hyvä syy palata Aegokselle.”

”Bella sanoi, että tätisi suunnitteli huvilan.”

Fen nyökkäsi. ”Alun perin asiakkaalle. Mutta puolivälissä projek-
tia miehen rahat loppuivat. Hänellä ei ollut varaa teettää sitä loppuun. Täti oli jo siinä vaiheessa niin ihastunut paikkaan, että osti tontin mieheltä.”

”Onko hän asunut siellä?”

”Pari vuotta, mutta hänestä talvet olivat vaikeita. Huvila on tosi syrjäisessä paikassa. Siellä ei ole naapureita eikä edes teitä. Hän käy mieluummin kesäisin, isolla porukalla. Luulen, että syrjäisyys ahdisti häntä.”

Fenin katse palasi ikkunaan, tie avautui heidän edessään.

Heitä olisi huvilalla kuusi. Muu porukka oli toisessa taksissa, joka oli poikennut kaupunkiin hankkimaan tarvikkeita. Lexi oli

tarjoutunut menemään mukaan, mutta Bella sanoi, ettei se tullut kyseeseen. ”Nämä ovat *sinun* polttarisi.”

Lexi arveli kuulevansa nuo sanat vielä moneen kertaan tänä viikonloppuna.

”Kohta ollaan perillä”, taksinkuljettaja sanoi ja pani pienemmän vaihteen silmään, kun asfaltti vaihtui soraan.

Lexi tarttui oveen, kun auto heittelehti uraisella tiellä, ja renkaat nostattivat pölypilviä ilmaan. He kiersivät leveästi kivien täyttämät kuopat, kun tie vei heitä kohti saaren laitaa.

Kun he nousivat kukkulan huipulle, Lexi ei nähnyt hetkeen muuta kuin kimmeltävän meren sinisen sylin. Sitten yhtäkkiä huvila ilmestyi näkyviin, se oli valkoista kiveä, katto Kreikan lipun sininen. Se seisoikin kruunu kallion laella, hallitsi alapuolen pientä, kimaltelevaa poukamaa.

Lexi ei voinut kuin tuijottaa.

Bella löi kätensä yhteen. ”No wau!”

Heidän takanaan pöllysi, kun taksi nousi jyrkkää tietä, jarrut vaikersivat. Lexi nojautui eteenpäin, katsoi tuulilasista ulos ja huomasi kiipeilevän ihmeköynnöksen vaaleanpunaisen ryöpsähdysten kehystävän huvilan seinää.

Taksi pysähtyi, moottori naksahdelti.

Hiljaa, ikään kuin itsekseen, Fen kuiskasi: ”Täällä sitä ollaan.”

Lexi laski aurinkolasit silmiltään ja nousi taksista. Vielä näinkin myöhään lämpö tuntui kiinteältä, raskaalta, painautui ihoa vasten. Hän katseli valkoiseksi kalkittua huvilaa ja sen suljettuja, sinisiä ikkunaluukkuja. Hän haistoi meren ensimmäiset vivahdet: suolaisuuden ja puhtauden.

Sora ratisi sandaalien alla, kun he kolme hakivat matkalaukkinsa taksin tavaratilasta. Bella huiskaisi Lexin syrjään, kun tämä yritti maksaa kuljettajalle, ja Lexi painoi mieleen, että sujauttaisi jossain vaiheessa vaivihkaa rahaa yhteiseen kassaan.

Kun taksi ajoi pois, Lexi pyöri ympäri toinen käsi lantiolla ja sulatteli näkemäänsä.

Kallioita, merta, vuorenrinnettä.

Näköpiirissä ei ollut yhtäkään toista asumusta.

Jostain kaukaa kuului vuorivuohen valitus.

Lexi tunsu outoa levottomuutta rinnassaan. Hän sanoi itselleen, että sen täytyi olla viikonlopun odotusta, painetta siitä, että ystävät olivat tulleet tänne asti hänen vuokseen. Mutta kun hänen sykkeensä alkoi nousta, tuntui, ettei siinä ollut sittenkään vielä kaikki, ikään kuin häntä ahdistaisi itse huvila, tai sen syrjäinen sijainti, tai itse juhlat.

Bella tuli hänen viereensä ja otti häntä käsikoukusta. Bellan kasvoille kohosi outo, susimainen virnistys. ”Tästä viikonlopusta tulee täydellinen.”

ROBYN

Robyn pysäytti ostoskärryt supermarketin pakasteosastolle. Hän kiskoi sormella T-paitansa pääntietä. Viileä ilma tuntui iholla. Mikä autuus. Hän olisi halunnut kiivetä kaappipakastimeen ja painautua vasten suuria purnukoita kreikkalaista jogurttia.

Hänen silmiään kirvelsi. Lennoilla hänelle kävi aina niin. Sen täytyi johtua ilmastonin ja väsymyksen yhteisvaikutuksesta. Vai itkettikö häntä? Sitä oli sattunut sen jälkeen, kun hänestä oli tullut äiti. Aivan kuin hänen kyynelkanaviaan olisi peukaloitu ja ne saattaisivat alkaa vuotaa täysin ilman varoitusta: jostakin ajatuksesta, mainoksesta, äidin ja pojan välisestä lämpimästä katseesta. Mistä tahansa.

Hän odotti hetken, ja kun kyyneleitä ei kuulunut, hän tuli siihen tulokseen, että silmien kirvelyys johtui väsymyksestä. Hän oli nukkunut tuskin silmääntäyttäkään viime yönä eikä voinut edes syyttää Jackia, joka oli herännyt vain kerran. Kun Robyn oli käynyt läpi jokailtaisen tuutulauluvalikoimansa ja peiteltyt pojan kahdesti uudelleen, hän oli palannut sänkyynsä niin virkeänä, ettei saanut enää unta. Hän oli alkanut käydä mielessään läpi muistilistaa vanhemmilleen. *Muistakaa halkaista viinirypä-*

leet Jackille. Televisiota enintään kaksikymmentä minuuttia, vaikka tulisi huuto. Hattu päähän, jos aurinko paistaa.

Robyn ei ollut koskaan aiemmin ollut erossa Jackista. Hän oli yrittänyt havainnollistaa, kuinka pitkä aika neljä yötä oli pinoamalla värikkäitä palikoita torniksi, mutta poika oli iskenyt ne kumoon pullealla kämmenellään leikille iloisesti nauraen.

Robynin ei kuitenkaan tarvitsisi tuntea syyllisyyttä lähtemisestä: nämä olivat Lexin polttarit. Hän olisi lentänyt Lexin vuoksi toiselle puolelle maapalloa, koska oli sellainen ystävä, joka oli toisen tukena – tuli mitä tuli. Lexin elämä oli aina ollut suurta ja värikästä ja sotkuista ja kaunista, ja Robyn tunsu olevansa etuoikeutettu saadessaan olla mukana.

Kauppareissun hoitamista hän sen sijaan ei kokenut etuoikeutena. Tyypillistä, että Bella oli nakittanut sen hänelle. ”Olet niin ihanan käytännöllinen”, Bella oli sanonut. ”Minä tulisin kaupasta vain kärryt täynnä ouzoa.”

Robyn nakkasi kärryihin suuren fetapalan sekä purkin yrteillä maustettuja oliiveja ja näki mielessään muut jo uimapuivuissa, vilvoittelemassa kimaltelevassa altaassa. *Olen B-listalla*, hän ajatteli. Eivätkö he *kaikki* ajatelleet niin?

Hän otti asiat aina liian henkilökohtaisesti. *Se sinun ongelmasi on*, hänen ex-miehensä Bill oli sanonut.

Hassua, kuinka henkilökohtaisilta lukuisat syrjähyppy tuntuvatkaan.

Silti. Robyn odotti tätä viikonloppua. Oikeasti odotti. Hän ansaitsi sen. Viimeiset pari vuotta olivat olleet vaikeita. Ei, *vaikeita* oli väärä sana. Niin hän sanoisi ystäviensä vanhempien kuullen. Korjaus: viimeiset kaksi vuotta olivat olleet aivan järkyttävää paskaa. Hän oli ollut kuudennella kuulla raskaana saadessaan selville, että Billillä oli suhde. Itse asiassa ei vain yhtä suhdetta, vaan monta. Voi, kuinka paljon niitä olikaan ollut. Ja hänellä, listojen

ja suurten suunnitelmien kuningattarella, ei ollut ollut aavistustakaan. Kun Bill oli punehtuneena ja tuohtuneena vihdoinkin myöntänyt, Robyn oli katsonut valtavaa pullistumaa, jonka kohdalla oli ennen ollut hänen vyötärönsä, ja ajatellut: *Miten minä selviän tästä yksin?*

Bill oli jäänyt Jackin syntymään asti, mutta kolmen kuukauden kuluttua siitä unettomat yöt ja kylmät katseet olivat olleet liikaa heille kummallekin. Robyn ja Jack olivat muuttaneet Robynin vanhempien luo – ja asuneet siellä siitä lähtien.

Bill kävi katsomassa Jackia joka lauantai-iltapäivä, toi pehmoleluja ja palasi sitten kotiin uuden tyttöystävänsä luo, jolla oli edelleen täyteläiset rinnat ja vatsa, jonka maaperää eivät halkoneet hopeaiset joenuomat, jotka juoksivat keisarinleikkausarven lähteelle. Robyn tiesi, että hänen oli tarkoitus hyväksyä nämä kehon muutokset – *hänen elämänsä kartta* – mutta rehellisesti sanottuna hän oli pitänyt enemmän entisestä vartalostaan, joka oli ollut timmi, jaksanut nousta vuorille, ei kärsinyt jatkuvasta selkäkivusta ja johon kuului terävä pää, jota uupumus ei sumen-
tanut.

Hän työnsi kärryjä eteenpäin ja tuli makeiskäytävällä seisovan Eleanorin luo. Eleanorin kalpea otsa kiilsyi hiestä, ja hänellä näytti olevan epämiellyttävän kuuma puserossa ja suorissa shortseissa. Eleanor oli Edin sisko. Hän ei ollut ollut kihlajaisissa, ja Lexi oli selittänyt, että hän oli äskettäin menettänyt sulhasensa, joten jonkun toisen häiden juhliminen oli varmasti viimeinen, mitä hän kaipasi. Totta puhuen avioeron lähestyessä se ei ollut ollut kovin korkealla Robyninkaan hauskojen illanviettotapojen listalla. Silti. Kyseessä oli Lexi. Lexin kohdalla hän ei koskaan jättäisi tulematta.

”Vaikka tässä lukee Cadbury”, Eleanor sanoi kulmat kurtussa, ”siihen ei voi luottaa, eihän? Cadbury ulkomailla ei maistu

samalta kuin Cadbury kotona. Oletko huomannut? Sen täytyy johtua maidosta.”

”Hajautetaan riskiä ja hankitaan kasa kaikkea.”

”Loistavaa”, Eleanor sanoi ja kääntyi näyttämään käsivarrelleen olevaa koria, joka oli jo täynnä erilaisia suklaapatukoita ja hunajakuorrutteisia pähkinöitä.

He jatkoivat ostoksia yhdessä, Eleanor keräsi runsaan määrän hedelmiä, vihanneksia, yrttejä ja tuoretta leipää. Kun he olivat valmiit ja maksaneet, Robyn työnsi kärryt iltapäivän läkähdyttävään kuumuuteen.

Ana seisoj supermarketin katoksen varjossa liekehtivän oranssi huivi solmittuna pikkuleteilleen, puhelin korvalla. Siinäpä oli nainen, jolla ei ollut ongelmaa vuotavista kyynelkanavista, Robyn totesi. He olivat tavanneet ensi kertaa lennolla, ja Robyn oli saanut tietää, että Ana oli viisitoistavuotiaan pojan yksinhuoltajaäiti ja opiskellut iltakoulun penkillä tutkinnon. Nyt hän työskenteli viittomakielen freelancetulkkina – sisarensa kuurouden innoittamana – ja pyrki täydestä työkalenterista huolimatta olemaan kotona pojan tullessa koulusta.

Kun Robyn oli huomannut nolostelevansa sitä, että asui tällä hetkellä vanhempiansa kanssa, Ana oli naulinnut hänet lujalla, tasavertaisella katseella: ”Älä nolostele. Teemme kaikki, mitä täytyy, jotta pärjäämme. Rohkeinta, mitä kukaan voi tehdä, on pyytää apua.”

Ana ei huomannut heidän lähestyvän ja sanoi matalalla äänellä puhelimeen: ”Ei olisi pitänyt tulla tänne”, hän sanoi katsemaassa, kulmakarvat kurtussa.

Robyn hidasti vauhtia ja Eleanor teki samoin vieressä. *Miksei olisi pitänyt?*

Ana nosti katseensa. Hänen silmänsä suurenivat hiukan hänen nähdessään heidät.

”Palataan”, hän sanoi kiireesti puhelimeen.

”Onko kaikki hyvin?” Robyn kysyi ja mietti sitten, olisiko ollut parempi teeskennellä, ettei ollut kuullut.

”Ihan hyvin.” Ana sujautti puhelimen pois, oikoi mekkooan ja tuli sitten kärryjen viereen. Hänen ilmeensä keveni, kun hän katseli ouzo-, gin-, metaxa-, prosecco- ja olutpulloja. ”Alkoholin ja ruoan suhde on erinomainen.”

Eleanor hymyili, ja sitten myös Robyn.

Kun he lastasivat elintarvikkeet taksiin, Robyn ei voinut uskoa, että tästä alkoivat Lexin polttarit. Uutinen tuntui edelleen niin tuoreelta, niin yllättävältä. Lexi oli aina tolkuttanut, ettei koskaan menisi naimisiin – ja he olivat uskoneet. Hän oli viettänyt parikymppiset vuotensa enimmäkseen eri poptähtien tautatanssijana. Hän oli juhlinut keikkabusseissa ja kattohuoneistoissa ja hoiperrellut läpi Sohon, tunsi jokaisen klubin omistajan nimeltä. Kunnes kaksi vuotta sitten hänen sääriluunsa oli murtunut, ja tuosta noin vain tanssiminen, juhliminen, koko elämäntapa oli mennyt. Mutta useimmiten elämä paiskasi yhden oven kiinni ja avasi heti toisen. No, ainakin Lexin kohdalla. Lexi oli kouluttautunut uudelleen joogaohjaajaksi, tavannut Edin, rakastunut ja vastannut kosintaan myöntävästi. Ja täällä he nyt olivat, Kreikassa, valmiina juhlimaan. Siinä vasta täyskäännös.

Ehkä juuri se oli vialla Robynin elämässä. Hän ei ollut koskaan elänyt täysillä. Ei ollut koskaan pannut kaikkea yhden kortin varaan. Hän oli aina kulkenut kaitaa polkua: lakitutkinto, omistusasunto, ura, avioliitto, vauva. Rasti joka helvetin ruudussa.

Mutta mihin hän oli päätenyt? Hän oli kolmenkymmenen, hän asui vanhempiensa ja puolentoista vuoden ikäisen vauvan kanssa, hän oli joutunut syrjään uraltaan, ja aviomieskin oli jo entinen.

Olen B-listalla, hän ajatteli.

Ainaisella helvetin B-listalla.



Olimme samaa porukkaa – polttariseurue – mutta emme olleet yhtä.

Emme sinne päinkään.

Sitä ei pidä unohtaa.

Jotkut meistä aloittivat päivän aurinkotervehdyksellä tai juoksulenkillä tai rutistamalla tyynyä tyhjässä sängyssä. Jotkut lähtivät viettämään polttariviikonloppua siinä toivossa, että pääsisivät irti arjesta ja kaivaisivat esille villin ja vapaan puolensa, muistaisivat taas, mitä elämä oli kerran ollut. Toiset halusivat vain selviytyä viikonlopusta, kestää tunnin kerrallaan, kunnes pääsisimme kotiin.

Meillä kaikilla oli omat syymme olla mukana. Mutta yhdellä meistä – no, yhdellä oli hyvin erityinen syy ottaa polttariviikonloppukutsu vastaan.

Ongelma oli vain, ettei kukaan tajunnut sitä, ennen kuin oli liian myöhäistä.

FEN

Fen jännittyi kääntäessään avainta lukossa, ikään kuin olisi valmistautunut lyöntiin.

Hän veti syvään ja vakaasti henkeä ja työnsi oven auki.

Kun hän astui viileään, avaraan huvilaan, häntä tervehti tuttu kalkin tuulahdus. Hän yritti muistella seitsemän vuoden takaista saapumistaan tänne, hän oli katsellut silmät pyöreinä saaren puhdasta kauneutta, rinnassa oli kuplinut kuohuten se mahdollisuus, että uusi maailma oli avautumassa. Tuolloin Fen oli juuri katkaissut siteet vanhempiinsa ja heidän ankariin, kirkon sanelemiin vaatimuksiinsa, ja hän oli ihastunut tätinsä boheemiin elämäntyyliin ja ystäviin, jotka vierailivat huvilalla siveltimineen ja luonnoslehtiöineen ja hurjan houkuttelevine näkemyksineen siitä, miten elämää *voisi* elää.

Sen Fen halusi muistaa.

Mutta täällä piili muitakin muistoja.

Fen riisui sandaalinsa suu kuivana ja asteli kevyesti viileän kivilattian poikki silmien tottuessa hämärään. Hän avasi ikkunaluukkujen salvat ja työnsi luukut apposen auki. Häikäisevä valo

tulvi sisään huvilaan, pölyhiukkaset tanssahtelivat. Hän räpytteli silmiään auringonpaisteessa.

Hän pohti, alkaisiko häntä kaduttaa, että oli suostunut käyttämään huvilaa polttariviikonloppuna.

Fenin täti oli ilmoittanut Fenille ja Bellalle japanilaisessa lempiravintolassaan sashimin ääressä, että myisi Kreikan-huvilansa – ”Minulle ilmaantui eräs toinen projekti Kroatiassa, ja minun on vapautettava varoja sitä varten” – ja lisännyt, että Fenin olisi ehdottomasti käytettävä huvilaa, kun se oli tyhjillään.

Bella oli painanut kämmenet pöytään ja nojautunut eteenpäin. ”Lexin polttarit! Pidetään ne Kreikassa!”

Fenin täti oli ihastunut ajatukseen huvilasta kuhisemassa naisia ja musiikkia ja juhlahumua, ja kun toinen sakepullo laskettiin matalaan pöytään, suunnitelma oli jo lyöty lukkoon.

”Herranen aika!” Bella huudahti sännätessään sisään korkeat korot kopisten kivilattialla. ”Mikä paikka!”

Huvila edusti kykladista tyyliä, minimalistista estetiikkaa, ikään kuin se olisi veistetty kalliosta, jolla se seiso. Paksut kiveinät oli maalattu valkoisiksi, kulmat pyöristetty. Kalusteet olivat puisia ja matalia, ja niitä oli vain harvakseltaan, mikä sai aikaan tilan tuntua. Kokonaisuuden täydensivät valkoiseksi maalatut kupolikatot, joita kehystivät suolanvalkaisemat, puiset kattopalkit.

”Kaikki on niin kaunista!” Bella ihasteli hivellessään sormiltaan vehnänruskean seinävaatteen tupsuja ja siirtyi sitten yhdestä rungosta veistetyyn puiseen sivupöydän luo. ”Oi, katso!” Bella huudahti ja otti käteensä kehystetyn valokuvan. ”Sinäkö tässä olet?” Hän naputti neonvärisellä kynnellään lasia. ”Nainen, miten kuumat kurvit!”

Kuva oli otettu huvilan terassilla, Fen siristeli siinä silmiään ilta-auringossa, kasvoilla loisti huoleton hymy. Hänellä oli yllään

farkkuminihame, jonka vyölenkkien läpi oli sidottu huivi, ja Let Love Rule -vintagepaita, josta hän oli maksanut kolme punttaa second hand -kaupassa. Otsalla oli punaiset aurinkolasit. Hän muisti lähteneensä illalliselle myöhemmin samana iltana vanhaankaupunkiin täynnä intoa. Muisto siitä, mitä tapahtui jälkeinpäin, työntyi mieleen niin äkillisesti, että se tuntui fyysisenä. Hänen kasvonsa kalpenivat, ihoa kylmäsi.

Fen käänsi katseensa pois, työntyi Bellan ohi ja kiiruhti ulos terassille.

Hän seisoj varjossa pergolan alla ja kiinnitti katseensa uima-altaan soikeaan, siniseen silmään. Hän keskittyi hengittämään, hidasti ja syvensi jokaista sisään- ja uloshengitystä.

”Muru?” Bella sanoi ja tuli hänen perässään terassille. ”Onko kaikki hyvin?”

Fen sanoi itselleen olevansa kunnossa. ”Ihan hyvin. Vähän vain hutera olo lennon jälkeen.”

Lexikin tuli terassille, joka ulottui kimaltelevan, sinisen meren rantaan. Hän laski kämmenet matalalle kivimuurille. ”Upea näkymä”, hän sanoi ja ahmi katseellaan meren autiota kaistalletta. Sitten hän kavahti taaksepäin. ”Ei helvetti. Mikä pudotus!”

Bella tuli Lexin viereen, piti kiinni aurinkolaseistaan kurkistaessaan reunan ylitse. ”Voi Jeesus! Tässähän kuolisi.”

Pudotus oli jyrkkä, yli kuusikymmentä metriä alas rosoiseen kivikkoon. ”Siksi huvila ei ole mennyt vielä kaupaksi. Jyrkänne pelottaa”, Fen selitti.

Bella osoitti itään. ”Onko tuo *meidän*?” hän kysyi katsoen kuvankaunista lahtea, joka lepäsi kallion juurella.

”Jep. Yksityisranta.” Puinen soutuvene odotti rantaviivassa, sen turkoosi maali hilseili. Fen keskittyi muistelemaan iloa, kun sai aamutuimaan upottaa aivot mereen ja soutaa niemen taakse kallioon kovertuneelle salaiselle poukamalle.